'Els Mossos d'Esquadra no paren mai de vigilar els moviments socials'

PAULA LARA FERRÉ :: 02/06/2021

Paco Albanell, estudiant encausat en el cas "La pública a judici"

Paco Albanell (ha demanat identificar-se amb un nom fictici) és una de les tretze persones encausades que els pròxims 3 i 4 de juny s'enfrontarà a l'Audiència de Barcelona a vuit anys i mig de presó i 11.000 euros de multa. És la pena que els demana Fiscalia per considerar-los responsables dels aldarulls ocorreguts durant una manifestació del 2 de març del 2017 a Barcelona, en la qual es demanava una rebaixa del 30 % de les taxes universitàries. Amb aquest cas, ja són més de trenta els estudiants immersos en processos judicials vinculats a aquesta reclamació. Des del grup de suport La Pública a Judici, consideren que les penes són desorbitades i tot el procés no és més que una eina de desmobilització i repressió ideològica del moviment estudiantil.

Com i quan vas assabentar-te de què estaves encausat per assistir a una manifestació estudiantil?

La primera notícia que en vaig tenir va ser quan van detenir les meves companyes, el maig del 2017, perquè els seus advocats, que havien tingut accés a tot l'expedient, em van dir que hi apareixia, però no a mi no se'm va notificar oficialment de cap manera. No va ser fins anys més tard, a finals de 2019, que em van citar a declarar al jutjat. Segons el que em va explicar el meu advocat, aquest error va ser perquè el meu informe es va traspaperar, i per això no constava oficialment en el cas, però sí que havia estat investigat.

O sigui, que vas estar dos anys sense saber del tot què et passaria, però sabent que et passaria alguna cosa?

Exacte.

I quan t'ho van notificar, quina informació et van donar? Et van especificar a què t'enfrontaves, què suposava aquesta acusació?

En primer lloc em van citar a declarar com a investigat, el que significa que no et diuen del cert que és el que et demanen ni de quins delictes se t'acusa. Però sí que pots veure la investigació duta a terme pels Mossos d'Esquadra. És quan m'assabento que hi ha hagut una investigació envers la meva persona. No va ser fins mesos més tard que la Fiscalia ens va dir que se'ns acusa i la multa i pena a presó que se'ns demana.

Com d'exhaustiva és aquesta investigació? Se centra exclusivament en les accions al si de la militància estudiantil (manifestacions, etcètera), o també s'indaga en la teva vida diària i personal?

En el meu cas en concret, hi ha una investigació exhaustiva de les meves xarxes socials i de les meves accions i interaccions a les manifestacions estudiantils. A diferència d'altres

companyes, no he patit tant de seguiment, com a mínim que aparegui en l'informe policial. Hi ha encausades a les que els Mossos han seguit al metro, les han esperat i fotografiat a la porta de casa seva o prenent un cafè en un bar. Hi ha hagut una investigació tan profunda de les seves vides que esgarrifa.

Quan va començar aquest seguiment, i quina durada va tenir? Et van donar alguna justificació de per què era necessari?

No ho sé, però està clar que un cop va acabar la manifestació, els Mossos d'Esquadra es van posar a treballar. Segurament treballen en el cas, és a dir, ens identifiquen i segueixen, des de l'endemà de la manifestació fins al dia de les detencions. El que està clar és que la investigació policial pot arribar a seguir, perquè és sabut que hi ha una part dels Mossos d'Esquadra que es dediquen a investigar i a tenir controlades totes aquelles persones que volen lluitar per canviar les coses. En el nostre cas és clar que van desplegar tots aquests recursos públics per atemorir-nos. Cap de nosaltres tenim antecedents, la manifestació va ser tranquil·la i no es va identificar ningú. De fet, creiem que ja ens tenien controlades d'abans i van voler atribuir-nos un delicte per les nostres militàncies.

Si no et van identificar a la manifestació, quines proves tenen de què ets justament tu qui ha comès els actes que consideren delictius?

Tot es va fer mitjançant el seguiment *in situ* dels Mossos d'Esquadra durant la manifestació. Perquè, quan hi ha una manifestació, els Mossos destinen milers d'euros i de recursos en generar un operatiu repressiu. És un operatiu que té diverses capes. Una és visible i tothom la té present, són els furgons i els agents policials a la zona de la manifestació, però també hi ha una capa invisible. Aquesta capa lloga habitacions d'hotel, apartaments, balcons i terrats. Des d'allà es col·loquen amb càmeres d'alta tecnologia i graven absolutament a tots els manifestants. Després, dins de la seu del centre Ègara, la Brigada d'Informació, les visualitzen. Són moltíssimes les persones que dediquen hores i hores a identificar manifestants. Identifiquen cares, moviments, etcètera. D'aquesta manera ens van identificar a totes. A més a més, en el meu informe apareixen les persones amb les quals jo parlo durant tota la manifestació. Així generen una mena de xarxa de persones que poden ser, a parer seu, sospitoses. D'aquesta manera també les acabaran identificant i detenint si ho consideren oportú.

Penses que ja tenien un fitxer policial teu d'altres manifestacions?

És molt possible que no fos casualitat que ens investiguessin precisament a nosaltres. Els Mossos d'Esquadra han reconegut en diverses ocasions que tenen arxius de militants polítics de diverses manifestacions. I és possible que el seu objectiu durant aquella manifestació fos encausar a perfils concrets.

Per tant, tu creus que si no s'haguessin produït aldarulls durant la manifestació, us trobaríeu en una situació similar?

Molt probablement sí. Perquè és una investigació política i una petició de pena política també. Per tant, és igual el que hagués passat. Si en comptes d'un contenidor s'haguessin

cremat unes bengales, també hauria passat això. És indiferent el que tu facis, perquè ells tenen la paella pel mànec i poden fer el que els hi doni la gana.

I, ara mateix, tens la seguretat de no estar vigilat?

Jo crec que ara mateix no estic vigilat. Jo, com a individu. Però el que sí que sé del cert és que els Mossos d'Esquadra no paren mai de vigilar els moviments socials. Són els encarregats de defensar els interessos dels qui estan al poder, els que més tenen, i identifiquen com una amenaça a totes les persones que volen canviar les coses, que volen trencar el sistema capitalista, un sistema que no ens deixa ser lliures ni desenvolupar-nos com a persones. Davant d'això, van amb especial força cap al jovent, perquè nosaltres ocuparem l'espai que ocupen els adults, l'espai del poder. Perquè som el futur. I les joves organitzades a través d'uns ideals i un projecte polític som encara més el futur del nostre poble. Per tant, ells volen donar-nos un cop corrector i espantar-nos. Com s'està veient pels moltíssims joves encausats del SEPC, d'Arran i de diferents organitzacions. Van per nosaltres perquè som el futur. En aquest context, el moviment estudiantil ha estat fortament castigat.

Què et suposa saber que has estat sota la lupa de l'autoritat? Ha canviat la teva manera relacionar-te amb el món?

Quan estàs en espais de militància, la repressió és una cosa que sempre està present, perquè quan dones una passa endavant, la policia buscarà posar-te al teu lloc. Però ho veus com una cosa aliena. Fins que arriba el dia que et toca a tu. En aquest sentit, va ser un impacte, un xoc bastant fort. Veure que hi ha uns informes en els quals se suposa que ets "l'individu numero 11". Adonar-me que se m'estava investigant per part dels Mossos, veure que tindré un judici… Tot això impacta i alhora fa ràbia. Fa ràbia perquè veus que no has fet res delictiu, dolent en un llenguatge molt simple. I una mica de por, de pensar que van per mi i per les meves companyes, pel simple fet de manifestar-nos i de lluitar per uns ideals. Va ser un impacte, però gràcies a moltes i moltes companyes, no m'he sentit mai sol. Perquè nosaltres, quan fem política, la fem col·lectivament i pel col·lectiu, i col·lectivament és també com encarem la repressió, i reps molt suport. A més a més, evidentment, de la meva família, els meus amics i tota la gent del meu entorn, que ha estat des del principi al meu costat, i per tant, sempre m'he sentit molt ajudat.

Aquesta por i ràbia va arribar a condicionar el teu dia a dia?

Clar, això va molt relacionat amb el que es diu "la doble condemna". No és tant el judici, perquè esperem que les coses vagin bé. És sentir, des del 2017, una espasa al damunt, que ens impedeix participar activament a la vida política del nostre país i que ens té sota control. A més a més, amb la demanda d'unes penes tan desorbitades, també sentim por pel nostre futur i pel desenvolupament a llarg termini de les nostres vides. Perquè, en cas que no entrem a presó, també és possible –que esperem que no– que a partir d'aquest moment tingui antecedents. I això també limita la teva participació política al llarg del temps, per exemple per accedir a càrrecs públics. És una manera de dir-te "Ves amb compte amb el que fas de cara al futur, perquè ja t'hem pillat, i no només t'hem pillat, sinó que també tens una condemna que estarà aquí fins que prescrigui." Això és la doble condemna, aquesta espasa, de fer un pas en fals i poder entrar o no poder desenvolupar-te com voldries. Per

això, nosaltres ja hem sigut condemnats, sense haver passat per un jutjat.

Llavors, t'has sentit coartat en l'àmbit social i polític durant aquests anys?

Evidentment, quan estàs encausat has d'anar amb molta més cura a l'hora de participar en la vida política, perquè ja s'ha vist que en el nostre país els Mossos d'Esquadra no els fa falta gaire cosa per atribuir-te un delicte i obrir-te un procés judicial. El nostre cas és un paradigma d'això: 0 problemes durant la manifestació, 0 identificacions i 0 proves contra nosaltres. Per tant, com tantes i tantes encausades, hem d'anar amb molt de compte a participar en certes manifestacions perquè no ens la podem jugar. I, és clar, això afecta directament la nostra llibertat d'expressió i en el nostre dret de manifestació.

Amb el que comentes de la "doble condemna", aconsegueixen, en certa manera, rebaixar el teu nivell de militància?

Clar, i a més, quan a tretze persones del moviment estudiantil van a buscar-les a casa seva, les detenen, les asseuen a la banqueta dels acusats i els demanen vuit anys i mig de presó, no només les estan intentant apartar a elles del moviment, sinó que estan enviant un missatge clar a la resta d'estudiants i joves del nostre poble: "Aneu amb compte, perquè mireu què us pot passar". Per tant, tot això té conseqüències individuals, però també col·lectives. Hem d'estar totes juntes i respondre amb força. No hem de deixar en cap cas ni d'organitzar-nos, ni de sortir als carrers ni deixar de manifestar-nos. Les encausades hem d'anar amb més cura, però la resta ha de seguir, ha de continuar endavant.

I creus que han aconseguit rebaixar el moviment estudiantil?

Jo crec que no s'ha aconseguit en cap cas. El que sí que és cert és que, d'alguna manera, aconsegueixen centrar l'agenda política de les organitzacions en temes antirepressius i no en desenvolupar un programa polític concret. Però sobretot, ens demostra una cosa: ens volen fer por, perquè en certa manera ens tenen por. Por de perdre els seus privilegis, de què un dia siguem nosaltres els que tinguem el poder i siguem nosaltres els que els asseguem al banc dels acusats a ells.

Creus que el seguiment que heu patit és una prova de què no es busca detenir uns actes sinó a uns perfils concrets dintre del moviment estudiantil?

És exactament així. És la prova indiscutible i ho és encara més si es veu la magnitud de casos similars que hi ha. Només el col·lectiu de "La pública a judici" s'ha enfrontat i s'enfronta a tres casos diferents. L'organització juvenil Arran té 65 casos repressius oberts. També Òmnium ha assegurat que el moviment independentista acumula ara mateix uns 3.800 casos oberts per aquesta causa.

Tu ets un jove activament polititzat. Totes les encausades éreu del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) en aquell moment. Creus que fins i tot la intenció de l'operació pot anar més enllà del moviment estudiantil i respondre a un seguiment per raons polítiques?

Està clar que van per uns perfils de persones que no només tenen uns ideals i els fan valdre,

sinó que també tenen un projecte polític i una organització, necessària perquè aquest projecte es desenvolupi.

T'atreviries a dir que és una condemna a aquest projecte polític, o fins i tot, a aquesta ideologia política?

Exactament, és un atac frontal i directe al SEPC i de retruc al projecte de l'Esquerra Independentista. La instrucció del cas demostra que van a pel SEPC. Dediquen cinquanta pàgines a explicar que fa el sindicat, què fa i quina ideologia té. Es veu clar que han anat cap als estudiants organitzats, que al final son motor de canvi i són els que poden dur a terme transformacions socials. En aquest cas, ens manifestàvem per la reducció d'un 30% de les taxes.

Una reforma que, per cert, s'ha dut a terme...

Exacte, el motiu per al qual nosaltres ens manifestàvem, s'ha aconseguit. Per això nosaltres, tot i ser represaliades, hem guanyat, i hem guanyat fins i tot per totes aquelles persones que no es van manifestar, com passa amb tots els avenços socials, que són per al conjunt de la població. Les coses evidentment no passen per casualitat, i sempre ha d'haver-hi gent que les impulsi, les treballi i les tiri endavant. Tot el que tenim, igual que tot el que volem, ho hem de lluitar.

Sembla contradictori. Però, és clar, realment us acusen de danys i desordres, no?

Sí, ens demanen aquesta pena de presó per desordres públics i danys materials, amb agreujant de cara tapada. Jo crec que és una perversió completa d'aquest tipus de delictes perquè, des de quan a una persona li poden demanar vuit anys i mig de presó per –presumptament– trencar un vidre, per –presumptament– cremar un sol contenidor o fins i tot per –presumptament– tirar boles de pintura contra un edifici. És completament desorbitat i fet per generar por a les estudiants.

Al final, t'arriba la notificació de què el judici seran els dies 3 i 4 de juny i que pots arribar a passar vuit anys i mig a la presó. Quant de temps ha passat d'ençà que s'inicia aquest procés fins a aquest moment?

Fiscalia ens va dir, en començar l'estiu de 2020, els anys de presó i la multa que ens demanaven a cadascú, que per cert son exactament els mateixos per a les tretze encausades, vuit anys i mig i 11.000 euros de multa, tot i que allò de què presumptament se'ns acusa és diferent. És a dir, he passat un any sabent que hi ha una fiscal que m'està demanant vuit anys i mig de presó, i tres més amb un procés judicial obert, però sense saber del tot que passaria. Tot plegat és molt fort i molt passat de voltes.

I després de tot aquest temps, tot i saber que existia un judici pendent, tot i saber que estaves o havies estat vigilat per la policia, què sents? Què suposa per tu, emocionalment, tenir finalment la certesa que passarà, i que te'n pots anar a la presó?

Vaig agafar el telèfon, vaig trucar al meu pare i li vaig dir: “Papa, hi ha un fiscal que vol que estigui vuit anys i mig a la presó i que pagui 11.000 euros de multa”. I em va dir: “Hòstia, estem apanyats, no?”. I per sort, tota la maquinària de suport mutu i col·lectiu es va posar a treballar i ho vam poder encarar. Però en un primer moment impacta, impressiona. Penses: “Sí que soc perillós, no? Sí que és un perill per l’Estat que joves com jo estiguem organitzades, sí que és un perill per l’Estat que ens manifestem i guanyem”. Reflexionar tot això a mi m’impacta molt, de manera negativa, però també positiva. Per sort, no hi penso cada dia i, com he dit, sempre m’he sentit molt acompanyat. Si davant d’aquest fet em trobés sol, seria molt pitjor. El grup de suport no només m’ha ajudat anímicament, també ha fet un Verkami i hem aconseguit 15.000 euros, que d’una manera diferent. Això també t’alleugera i et dona oxigen. També tranquil·litza molt el suport del grup d’advocades d’Alerta Solidària, gent molt professional amb qui pots parlar. Però tot i això, sempre tens aquesta motxilla a sobre, i és impossible oblidar-te’n.

És una denúncia col·lectiva, en la que no s’individualitzen els casos. Això perjudica encara més la teva situació?

Quan tu veus els informes, les denúncies, veus que a cadascú de nosaltres ens han investigat per diferents actes, però en canvi a tothom ens inculpen del mateix. Això crec que només pot fer que beneficiar-nos. Evidentment, no estan encausant a tothom per haver presumptament cremat un contenidor o presumptament haver tirat una bola de pintura. Això demostra que les coses no es fan amb serietat, que és més important que la gent rebi l’*input* de què està sent encausat, que no pas fer una investigació i acusació correcta. Ara bé, no ho han fet només per això, sinó per què si ho fessin no hi hauria ni cas, ni investigació, ni condemna, perquè és una aberració tant política com judicial, el que ens estan demanant.

Quin creus que és l’objectiu de la fiscalia imposant una pena tan alta per un grup de joves sense cap mena d’antecedents?

Doncs la resposta és senzilla i, com el judici, és política: perquè ens vam organitzar, perquè som joves i perquè vam guanyar. Perquè som joves amb consciència i compromís, que a més a més militàvem al SEPC i Arran. És a dir, membres de l’Esquerra Independentista, i el que volen és treure’ns d’enmig, desactivar-nos, desmobilitzar-nos, deprimir-nos i fer que renunciem a la lluita. Perquè ens vam organitzar dins del moviment estudiantil, dins de les assemblees de facultats i vam guanyar. Perquè on hi ha organització, hi ha projecte, objectius i per tant hi ha lluita. I on hi ha lluita sol haver-hi victòria, en el nostre cas la rebaixa del 30 % de les taxes universitàries. Una rebaixa que vam guanyar per tothom, perquè les victòries de l’esquerra són les victòries de la majoria.

I quina és la teva postura davant d’aquestes acusacions tan greus?

La meva postura és la de denúncia, d’explicar aquesta injustícia i desproporció per part de la justícia espanyola, que per desgràcia no és la primera ni l’última. Però una denúncia no funciona sense una proposta, i la proposta i el plantejament és que aquí no s’aturi ningú, que seguim als carrers, que seguim lluitant, que seguim organitzant-nos per desenvolupar el

nostre projecte polític. Realment hi ha esperança, perquè veus que no estàs sol davant d'aquesta situació, veus a altres companyes que també donen la cara per tu. Veus que la repressió, més enllà d'aturar-ho tot, causa l'efecte contrari i fa que la gent, com a mínim del teu voltant, estigui més conscienciada. Això reconforta. Penses que el que has fet ha servit d'alguna cosa i no només a escala espiritual, que també, sinó també materialment. Protestar per la rebaixa de les taxes universitàries ha servit, i hem aconseguit una victòria pel conjunt del jovent treballador del nostre país, que ara pot accedir pagant un 30 % menys, encara que no sigui el final. Seguirem lluitant perquè la universitat sigui gratuïta, i per tantes i tantes altres coses. Fins a aconseguir canviar les coses de veritat, i que per tant deixin de passar aquestes injustícies.

Si haguessis pogut saber tot el que et suposaria després, hauries anat a manifestar-te?

Completament, sí. Ho faria els cops que facin falta. S'ha de sortir al carrer fins a aconseguir els nostres objectius finals pels quals sempre ens hem estat manifestant. Quan ets una persona polititzada, ets conscient que la repressió existeix, i quan surts a manifestar-te, saps que hi poden haver conseqüències. Per tant, no és res nou, i per això s'ha de seguir sortint, jo he sortit, i continuaré sortint, evidentment.

Avui en dia, quan penses en el judici, que et ve al cap? Com li fas front?

Incertesa, de no saber que passarà. Por, de pensar el que ens pot arribar a caure. Però també, tinc ganes que arribi, per començar a passar pàgina. Són molts anys i vull avançar.

Què és el que et fa més por de tot això?

El que em fa més por és realment arribar a entrar a presó. I em fa por no només per mi, sinó per qualsevol de les meves companyes. Pel que m'han comentat les advocades, tenint en compte les referències anteriors sobre aquest tipus de judici, està construït d'una forma que és poc probable, però és el que més m'espanta perquè és un judici polític.

Què esperes que passi els dies 3 i 4 de juny?

Jo el que vull i espero és que ens absolguin a totes i que s'acabi aquesta farsa de judici, i que ens deixin tranquils, perquè no hem comès cap delicte dels que se'ns acusa. Som persones que hem lluitat pel conjunt d'estudiants del nostre país.

Quin missatge li donaries al Paco que s'acaba d'assabentar que té un judici?

No tinguis por, hi ha molta gent que ens fa costat, no estem soles. Em diria que hem fet molt bé les coses, em diria que no dubti ni un sol segon que el camí de la lluita s'ha de continuar perquè la repressió també et fa qüestionar els teus ideals i els teus actes. Estigues tranquil, això es tirarà endavant. Segueix la lluita.

https://directa.cat/els-mossos-desquadra-no-paren-mai-de-vigilar-els-moviments-socials/

---

https://ppcc.lahaine.org/els-mossos-dresquadra-no-paren